

[Hølge Larsen.]

det mig — var mere bombastisk, end der var baggrund for i det ærede medlems tale. Jeg skal anbefale at stemme imod dette dagsordensforslag.

Det danske samfunds økonomi er ved begyndelsen af folketingsåret 1963-64 præget af en stabilitet, som vi ikke har kendt siden 1961, en stabilitet, som regeringen har stræbt henimod gennem sin lovgivning og gennem sin administration. I en del af disse bestræbelser har regeringen kunnet opnå samarbejde med oppositionen, i andre og meget væsentlige har den ikke kunnet det. Men uanset dette har det flertal af det radikale venstre og socialdemokratiet, der har stået bag regeringen, kunnet gennemføre og fastholde en linje i den økonomiske politik, der har ført os frem til den gunstige stilling hvori vi står i dag, og denne politik skal fastholdes. Det er den politiske hovedopgave i indeværende folketingsår.

Den stabilitet, vi har opnået, er det sikre grundlag for varige fremskridt og for bevarelse af beskæftigelsen. Derfor skal den heller ikke sættes over styr ved letsindigheder eller lempelser i finanspolitikken, som der ikke er reelt grundlag for. Alt for ofte er der i dansk økonomisk politik slækket og givet efter, før kriser og ustabilitet var fuldt overvundet. En sådan forsyndelse mod sund fornuft og mod samfundets og borgernes virkelige interesser vil vi ikke have gentaget. Det er det hovedpunkt, ud fra hvilket det radikale venstre er gået ind til arbejdet i det nye folketingsår. Vi må efter vor opfattelse ikke vige tilbage for at gøre det upopulære eller fastholde det upopulære, når det er forudsætningen for bevarelsen af sund økonomi, og jeg har også tillid til, at der i vide kredse af den danske befolkning vil være forståelse herfor og tilslutning hertil.

Analysere vi årsagerne til den gunstige udvikling, vi står i i dag, vil følgende 4-5 forhold nok vise sig at være de væsentlige. For det første har vi omsforliget i forsomeret 1962, for det andet statens forsigtige udgiftspolitik, for det tredje den rolige rytme i bygge- og anlægsaktiviteten med afdæmpet pres på arbejdsmarkedet, for det fjerde en heldig udvikling i den internationale konjunktur, som har givet navn-

lig vor industrieksport, men også vor landbrugseksport bedre vilkår, end vi havde turdet vente, og for det femte, sidst, men ikke mindst, forårets helhedsløsning.

Den ene af disse forudsætninger, nemlig de gode internationale konjunkturer, har hverken regering eller opposition æren for. De forudsætninger, der skyldes omsforliget i 1962, kan parterne i forliget vel dele æren for, og så er der helhedsløsningen, som regeringspartierne alene bærer ansvaret for, og som de derfor også er ene om at indkasere æren for.

Helhedsløsningen blev bekæmpet på det voldsomste af oppositionen. Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde i foråret på de konservatives vegne meget skarpt — og det ærede medlem hr. Axel Kristensen fulgte godt med på venstres vegne — at det var ikke nogen helhedsløsning; den ville ikke kunne fremkalde de gode virkninger, der tilsigtedes med den. Fordømmelsen fra deres side var absolut en udstødelse af helhedsløsningen og dens tilhængere i fortabelsens evige mørke.

Og hvordan er så stillingen i dag? Det var en helhedsløsning, for den løste alle forårets økonomiske problemer under ét og under hensyntagen til, hvad man måtte skønne at der ville være økonomisk mulighed for. Og hvad var dens mål? Ja, den tilsigtede en pause i indkomststigningerne bortset fra forbedringerne til de lavestlønnede, den tilsigtede en stabilisering af priserne og omkostningerne, en lavere rente, styrkelse af erhvervslivets konkurrenceevne, bevarelse af den høje beskæftigelse og endelig en forbedring af valutastillingen. Og hvordan er det gået på disse områder? Prisniveauet er stabilt, diskontoen er nedsat med $\frac{1}{2}$ pct., og obligationsrenten er faldet med op imod $\frac{3}{4}$ pct., den gode beskæftigelse er bevaret, valutastillingen er bedre, end den længe har været, og selv om op imod halvdelen af den nuværende beholdning skyldes lån, har de 3 sidste måneder vist betydeligt valutaoverskud. Og endelig indkomsterne: de synes som tilsigtet at være holdt i ro.

Venstre og de konservative hævdede i foråret, at længsindigheden ikke ville blive standset. Heroverfor skal jeg henvise til, hvad det økonomiske råds formandskab